A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (első tanács)

2024. április 30.*

„Tagállami kötelezettségszegés – EUMSZ 259. cikk – 2014/49/EU irányelv – Betétbiztosítási rendszerek – A 14. cikk (3) bekezdése – Egy hitelintézet tevékenységének az egyik tagállam betétbiztosítási rendszeréből egy másik tagállam betétbiztosítási rendszerébe történő áthelyezése – A székhely szerinti tagállam betétbiztosítási rendszerébe a tevékenység áthelyezését megelőző tizenkét hónap során teljesített befizetéseknek a fogadó tagállam betétbiztosítási rendszerébe történő átvitele – Kötelezettség – A befizetések átvitelének elmaradása – Hatékony érvényesülés – A lojális együttműködés elve”

A C-822/21. sz. ügyben,

az EUMSZ 259. cikk alapján kötelezettségszegés megállapítása iránt 2021. december 30-án

a **Lett Köztársaság** (képviselik: J. Davidoviča, K. Pommere és I. Romanovska, meghatalmazotti minőségben)

felperesnek,

támogatják:

az **Észt Köztársaság** (képviseli: M. Kriisa, meghatalmazotti minőségben),

a **Litván Köztársaság** (képviselik: K. Dieninis és V. Kazlauskaitė-Švenčionienė, meghatalmazotti minőségben),

az **Európai Bizottság** (képviselik: E. Ljung Rasmussen, A. Nijenhuis, K. Simonsson és D. Triantafyllou, meghatalmazotti minőségben)

beavatkozó felek,

a **Svéd Királyság** (képviselik: H. Shev és O. Simonsson, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen

benyújtott keresete tárgyában,

A BÍRÓSÁG (első tanács),

* Az eljárás nyelve: svéd.

tagjai: A. Arabadjiev tanácselnök, T. von Danwitz, P. G. Xuereb (előadó), A. Kumin és I. Ziemele bírák,

főtanácsnok: J. Richard de la Tour,

hivatalvezető: A. Calot Escobar,

tekintettel az írásbeli szakaszra,

a főtanácsnok indítványának a 2023. szeptember 7-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Keresetlevelében a Lett Köztársaság annak megállapítását kéri a Bíróságtól, hogy a Svéd Királyság nem teljesítette a betétbiztosítási rendszerekről szóló, 2014. április 16-i 2014/49/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2014. L 173., 149. o.; helyesbítések: HL 2014. L 212., 47. o.; HL 2014. L 309., 37. o.) 14. cikkének (3) bekezdéséből és az EUSZ 4. cikk (3) bekezdéséből eredő kötelezettségeit.

Jogi háttér

Az uniós jog

2 A 2014/49 irányelv (3) és (37) preambulumbekezdésének szövege a következő:

„(3) Ez az irányelv nélkülözhetetlen eszközét képezi a belső piac megvalósításának a hitelintézeti tevékenység területén mind a letelepedés, mind a pénzügyi szolgáltatások nyújtásának szabadsága szempontjából, miközben fokozza a bankrendszer stabilitását és a betétesek védelmét. Tekintetbe véve a hitelintézetek fizetésképtelenné válásának összgazdasági költségeit, valamint a pénzügyi stabilitásra és a befektetői bizalomra gyakorolt kedvezőtlen hatásait, a betétesek kártalanításáról való rendelkezés mellett megfelelő rugalmasságot kell biztosítani a tagállamok számára annak érdekében, hogy a betétbiztosítási rendszerek intézkedéseket hozhassanak a betétbiztosítási rendszerekkel szembeni jövőbeli követelések valószínűségének csökkentése érdekében. Az ilyen intézkedések során minden esetben be kell tartani az állami támogatásokra vonatkozó szabályokat.

[…]

(37) A betétvédelem a belső piac kiteljesítésének alapvető eleme, és a hitelintézetek felügyeleti rendszerének nélkülözhetetlen kiegészítője, mivel a betétvédelem keretében az adott pénzügyi piacon belüli intézetek bármelyikük fizetésképtelensége esetén kölcsönösen támogatást biztosítanak egymásnak. Lehetővé kell tenni ezért, hogy a tagállamok megengedjék a betétbiztosítási rendszerek számára, hogy önkéntes alapon kölcsönt nyújtsanak egymásnak.”

3 A 2014/49 irányelv „A betétbiztosítási rendszerek finanszírozása” című 10. cikkének (1) és (2) bekezdése a következőket írja elő:

„(1) A tagállamok biztosítják, hogy a betétbiztosítási rendszerek potenciális kötelezettségeik meghatározásához megfelelő rendszerekkel rendelkezzenek. A betétbiztosítási rendszerek rendelkezésére álló pénzügyi eszközöknek ezekkel a kötelezettségekkel arányosnak kell lenniük.

A betétbiztosítási rendszerek a rendelkezésre álló pénzügyi eszközöket a tagjaiktól származó, évente legalább egyszer teljesítendő befizetésekből teremtik elő. Ez nem gátolja a más forrásokból származó kiegészítő finanszírozást.

(2) A tagállamok biztosítják, hogy 2024. július 3-ig a betétbiztosítási rendszerek rendelkezésre álló pénzügyi eszközeinek értéke elérje legalább a tagok biztosított betéteinek 0,8%-ában megállapított célszintet.

Amennyiben a finanszírozási kapacitás elmarad a célszinttől, a betétbiztosítási rendszerbe történő befizetést legalább addig kell folytatni, amíg újra el nem érik a célszintet.

Amennyiben a rendelkezésre álló eszközök értéke a célszint első alkalommal történt elérését követően jelentős mértékben, a célszint kétharmadánál alacsonyabb szintre csökkent, a rendszeres befizetések összegét olyan szinten kell megállapítani, amely lehetővé teszi a célszint hat éven belül történő elérését.

A rendszeres befizetés megállapításakor megfelelőképpen figyelembe kell venni az üzleti ciklus szakaszát, valamint azt, hogy a prociklikus befizetések milyen hatással lehetnek az éves befizetések összegének az e cikk keretében történő meghatározására.

Abban az esetben, ha a betétbiztosítási rendszerek a biztosított betétek összegének 0,8%-át meghaladó kumulált kifizetéseket teljesítettek, a tagállamok legfeljebb négy évvel meghosszabbíthatják az első albekezdésben említett időszakot.”

4 Ezen irányelv „Unión belüli együttműködés” című 14. cikkének (3) és (4) bekezdése a következőket mondja ki:

„(3) Ha valamely hitelintézet megszünteti tagságát egy betétbiztosítási rendszerben, és egy másik betétbiztosítási rendszerhez csatlakozik, a tagság megszűnését megelőző 12 hónap során teljesített befizetéseket – a 10. cikk (8) bekezdése szerinti rendkívüli befizetések kivételével – át kell vinni a másik rendszerbe. Ez nem alkalmazandó, ha a hitelintézetet a 4. cikk (5) bekezdése alapján kizárták a betétbiztosítási rendszerből.

Ha egy hitelintézet tevékenységeinek egy részét áthelyezik egy másik tagállamba, és ezért ettől kezdve másik betétbiztosítási rendszerbe tartozik, akkor a hitelintézet által az áthelyezést megelőző 12 hónapban teljesített befizetéseket – a 10. cikk (8) bekezdése szerinti rendkívüli befizetések kivételével – az áthelyezett, biztosított betétállomány összegének arányában át kell vinni a másik betétbiztosítási rendszerbe.

(4) A tagállamok biztosítják, hogy a székhely szerinti tagállam betétbiztosítási rendszerei elvégezzék a 4. cikk (7), illetve (8) és (10) bekezdésében említett információk cseréjét a fogadó tagállam rendszereivel. Az említett cikkben meghatározott korlátozások alkalmazandók.

Ha egy hitelintézet ezen irányelvnek megfelelően át kíván lépni az egyik betétbiztosítási rendszerből egy másikba, legalább hat hónappal korábban jeleznie kell e szándékát. Ebben az időszakban a hitelintézetet továbbra is terheli az eredeti betétbiztosítási rendszerbe való, 10. cikk szerinti befizetési kötelezettsége, az elő- és utófinanszírozás tekintetében egyaránt.”

A svéd jog

5 A lag om insättningsgaranti (a betétbiztosításról szóló törvény, SFS 1995, nº 1571) 13. §-a előírja, hogy a betétbiztosítási hatóság évente dönt a teljesítendő befizetések összegéről, és azokat e döntés időpontjától számított egy hónapon belül kell teljesíteni.

6 Az említett törvény 14. §-a értelmében, ha egy hitelintézetet részben vagy egészben áthelyeznek, és az egy másik betétbiztosítási rendszerbe kerül át, az áthelyezést megelőző tizenkét hónapban általa teljesített befizetéseket át kell vinni a másik betétbiztosítási rendszerbe.

A jogvita előzményei

7 A Nordea Bank AB egy svédországi székhelyű európai pénzügyi szolgáltató csoport, amely a svéd betétbiztosítási rendszer tagja. E csoport 2017. szeptember 30-ig fióktelepeken keresztül Észtországban, Lettországban és Litvániában működött.

8 2017. október 1-jén a Nordea Bank áthelyezte az e három tagállamban található fióktelepeinek tevékenységeit a DNB Banka AS fent említett államokban letelepedett leányvállalataihoz. Ugyanezen a napon e fióktelepek tevékenységei a svéd betétbiztosítási rendszerből az észt, lett és litván betétbiztosítási rendszerekbe kerültek át.

9 2017. október 3-i határozatával a svéd betétbiztosítási hatóság úgy határozott, hogy a Nordea Bank által a svéd betétbiztosítási rendszerbe a lett fióktelepe tevékenységeihez kapcsolódó betétek címén teljesített befizetéseket nem viszi át a lett betétbiztosítási rendszerbe (a továbbiakban: a svéd betétbiztosítási hatóság 2017. október 3-i határozata). E határozatban a fenti hatóság megállapította, hogy a fióktelepe tevékenységeinek a lett betétbiztosítási rendszerbe történő áthelyezését megelőző tizenkét hónapban, azaz a 2016. október 1. és 2017. szeptember 30. közötti időszakban a Nordea Bank semmilyen befizetést nem teljesített a svéd betétbiztosítási rendszerbe, így a befizetések átvitelének a 2014/49 irányelv 14. cikkének (3) bekezdésében előírt feltételei nem teljesültek.

10 A svéd jog értelmében a Nordea Banknak a svéd betétbiztosítási hatóság egyes határozataitól számított egy hónap állt rendelkezésére az éves befizetésének teljesítésére. Így e hatóság 2016-os évre vonatkozó éves határozata 2016. szeptember 2-án kelt, és a Nordea Bank 2016. szeptember 30-án teljesítette a befizetését. A 2017-es évet illetően, a Nordea Bank 2017. október 13-án, az említett hatóság 2017. szeptember 14-i éves határozatának megfelelően teljesítette befizetését. A svéd betétbiztosítási rendszerbe tehát 2016. október 1. és 2017. szeptember 30. között, azaz az érintett áthelyezést megelőző tizenkét hónapos időszak alatt nem érkezett befizetés.

11 A jelen ítélet 9. pontjában említetthez hasonló határozatokkal a svéd betétbiztosítási hatóság arról is határozott, hogy nem viszi át az észt és a litván betétbiztosítási rendszerbe a Nordea Bank által a svéd betétbiztosítási rendszerbe az észt és litván fióktelepei tevékenységéhez kapcsolódó betétek címén teljesített befizetéseket.

12 A Lett Köztársaság nem vitatta a svéd betétbiztosítási hatóság 2017. október 3-i határozatát a svéd bíróságok előtt.

13 2019. március 27-i levelében azonban a lett betétbiztosítási hatóság felkérte az Európai Bizottságot, hogy fejtse ki álláspontját a 2014/49 irányelv 14. cikke (3) bekezdésének értelmezésével kapcsolatban.

14 A 2020. október 9-i levélben közölt válaszában a Bizottság rámutatott, hogy e rendelkezés megfogalmazása hiányos, és nem rendelkezik a fellépés konkrét módjairól abban az esetben, ha a nemzeti betétbiztosítási hatóság a befizetések teljesítésére nyitva álló határidő meghosszabbításáról határoz, és ezáltal lehetőséget ad az említett rendelkezés egymástól eltérő értelmezéseire.

15 A három balti állam betétbiztosítási hatóságai közvetítői eljárást indítottak a svéd betétbiztosítási hatósággal az Európai Bankhatóság (EBH) előtt, amely 2019-ben anélkül zárta le az ügyet, hogy a felek megállapodásra jutottak volna.

A pert megelőző eljárás

16 2021. május 10-én a Lett Köztársaság az EUMSZ 259. cikk második bekezdése alapján panaszt nyújtott be a Bizottsághoz, amelyben indokolással ellátott vélemény kibocsátását kérte azzal az indokkal, hogy a Svéd Királyság – mivel megtagadta a Nordea Bank lett fióktelepe által az e fióktelep tevékenységeinek áthelyezését megelőző tizenkét hónapos időszakra teljesített befizetéseknek a lett betétbiztosítási rendszerbe való átvitelét – megsértette az uniós jogot, és különösen a 2014/49 irányelv 14. cikkének (3) bekezdését.

17 Az EUMSZ 259. cikk harmadik bekezdésének megfelelően a Bizottság felhívta a Svéd Királyságot, hogy tegye meg az e panasszal kapcsolatos észrevételeit.

18 2021. június 22-én a Svéd Királyság közölte a Bizottsággal írásbeli észrevételeit.

19 A Bizottság 2021. július 1-jén meghallgatta a Lett Köztársaságot és a Svéd Királyságot. A Svéd Királyság jelezte, hogy ha a befizetéseket a betétbiztosítási rendszerben fennálló tagság megváltozását megelőző tizenkét hónapban megfizették volna, a lett betétbiztosítási rendszerbe hozzávetőleg 500 000 euró összegű befizetést kellett volna átvinni.

20 2021. július 30-án a Bizottság indokolással ellátott véleményt bocsátott ki, amelyben megállapította egyrészt, hogy a Svéd Királyság megsértette a 2014/49 irányelv 10. cikkének (1) bekezdésével összefüggésben értelmezett 14. cikkének (3) bekezdését, másrészt pedig, hogy nem sértette meg az EUSZ 4. cikk (3) bekezdését.

A Bíróság előtti eljárás

21 A Bíróság Hivatalához 2021. december 30-án benyújtott beadványával a Lett Köztársaság az EUMSZ 259. cikk alapján előterjesztette a jelen kötelezettségszegés megállapítása iránti keresetet.

22 Keresetlevelében azt kéri, hogy a Bíróság:

– állapítsa meg, hogy a Svéd Királyság – mivel megtagadta, hogy a Nordea Bank lett fióktelepe által az említett fióktelep tevékenységének áthelyezését megelőző tizenkét hónapos időszak tekintetében a svéd betétbiztosítási rendszer részére teljesített befizetéseket e rendelkezésnek megfelelően átvigye a lett betétbiztosítási rendszerbe, ezen irányelv célkitűzésével ellentétesen cselekedett, és nem biztosította a fenti irányelv rendelkezéseinek hatékony érvényesülését – nem teljesítette a 2014/49 irányelv 14. cikkének (3) bekezdéséből eredő kötelezettségeit,

– állapítsa meg, hogy a Svéd Királyság – mivel megtagadta, hogy a Nordea Bank lett fióktelepe által az említett fióktelep tevékenységének áthelyezését megelőző tizenkét hónapos időszak tekintetében a svéd betétbiztosítási rendszer részére teljesített befizetéseket a 2014/49 irányelv 14. cikke (3) bekezdésének megfelelően átvigye a lett betétbiztosítási rendszerbe, kedvezőtlen hatást gyakorol az egységes piac integrációjára, és ily módon sérti az Európai Unió tagállamai közötti kölcsönös bizalmat, ami a határokon átnyúló integráció előzetes feltétele – nem teljesítette az EUSZ 4. cikk (3) bekezdésből eredő kötelezettségeit.

Ha a Bíróság megállapítja, hogy a Svéd Királyság nem teljesítette a 2014/49 irányelv 14. cikkének (3) bekezdéséből és az EUSZ 4. cikk (3) bekezdéséből eredő kötelezettségeit, a Lett Köztársaság azt kéri, hogy a Bíróság:

– kötelezze a Svéd Királyságot, hogy szüntesse meg a megállapított jogsértést, és vigye át a svéd betétbiztosítási alapból a lett betétbiztosítási alapba a Nordea Bank lett fióktelepe által az említett fióktelep tevékenységének átvitelét megelőző tizenkét hónapos időszak tekintetében teljesített befizetések teljes összegét a 2014/49 irányelv 14. cikke (3) bekezdésének megfelelően;

– abban az esetben, ha a 2014/49 irányelv 14. cikkének (3) bekezdése szigorúan értelmezhető, állapítsa meg annak az említett irányelv céljával való összeegyeztethetőségét, valamint azt, hogy a svéd betétbiztosítási alap köteles átvinni a lett betétbiztosítási alapba a Nordea Bank lett fióktelepe által teljesített befizetéseket, és

– a Svéd Királyságot kötelezze a költségek viselésére.

23 A Bíróság 2022. május 19-i, 25-i és 30-i határozataival megengedte, hogy az Észt Köztársaság, a Litván Köztársaság és a Bizottság beavatkozzon a Lett Köztársaság támogatása végett.

24 Az Észt Köztársaság támogatja az első, a harmadik és az ötödik kereseti kérelmet.

25 A Litván Köztársaság valamennyi kereseti kérelmet támogatja.

26 A Bizottság támogatja az első kereseti kérelmet.

27 A Svéd Királyság azt kéri, hogy a Bíróság:

– utasítsa el a Lett Köztársaság keresetét;

– a Lett Köztársaságot kötelezze a költségek viselésére.

A keresetről

Az elfogadhatóságról

A felek érvei

28 Először is a Svéd Királyság vitatja a jelen kereset egészének elfogadhatóságát. E tagállam lényegében úgy véli, hogy a 2014/49 irányelv 14. cikke (3) bekezdésének értelmezése nem kérdőjelezhető meg az EUMSZ 259. cikk szerinti kötelezettségszegés megállapítása iránti kereset keretében. Egyrészt ez az irányelv csak minimális harmonizációt ír elő. Másrészt, annak elismerése mellett, hogy az EUMSZ 259. cikk nem követeli meg a nemzeti jogorvoslati lehetőségek kimerítését, a Svéd Királyság hangsúlyozza, hogy a svéd betétbiztosítási hatóság 2017. október 3-i határozatát a Lett Köztársaság nem támadta meg a svéd bíróságok előtt.

29 Ezenfelül a Svéd Királyság emlékeztet arra, hogy a Bíróság ítélkezési gyakorlatából kitűnik, hogy a kötelezettségszegés megállapítása iránti kereset tárgya az uniós jog valamely tagállam általi megsértésének megállapítása és megszüntetése, és a kereset elfogadhatatlan, ha az uniós jog értelmezésére korlátozódik. Márpedig a Lett Köztársaság által benyújtott kereset mindenekelőtt a 2014/49 irányelv 14. cikke (3) bekezdése értelmezésének tisztázására irányul.

30 Másodszor, a 2014/49 irányelv 14. cikke (3) bekezdésének megsértésére vonatkozó első kereseti kérelmet illetően a Svéd Királyság rámutat, hogy bár a Bizottság által szervezett, 2021. július 1-jei meghallgatás során a Lett Köztársaság a 2014/49 irányelv 14. cikkének (3) bekezdésére és ezen irányelv 10. cikkére hivatkozott, e tagállam kereseti kérelmeiben nem állította, hogy a Svéd Királyság nem teljesítette az utóbbi rendelkezésből eredő kötelezettségeit. A Bíróság tehát nem vizsgálhatja, hogy a Svéd Királyság megsértette-e az említett rendelkezésből eredő kötelezettségeit.

31 Ami az EUSZ 4. cikk (3) bekezdésében előírt lojális együttműködés elvének megsértésére vonatkozó második kereseti kérelmet és az e kereseti kérelem alátámasztására felhozott érvelést illeti, a Svéd Királyság rámutat, hogy a közigazgatási eljárás során a Lett Köztársaság azzal az indokkal hivatkozott az egyenlő bánásmód elvének megsértésére, hogy a Finn Köztársaság a Lett Köztársaságéhoz hasonló helyzetben volt. E helyzet állítólag abból eredt, hogy 2018. október 1-jén a Nordea Bank Finnországba helyezte át székhelyét, és hogy az ezen áthelyezést megelőző tizenkét hónapos időszak során a svéd betétbiztosítási rendszerbe teljesített befizetéseket a svéd betétbiztosítási hatóság határozata alapján átvitték a finn betétbiztosítási rendszerbe. Márpedig keresetlevelében a Lett Köztársaság e kereseti kérelem alátámasztása érdekében arra hivatkozik, hogy a Svéd Királyság a 2014/49 irányelv téves értelmezésével megsértette a lojális együttműködés elvét. A Svéd Királyság következésképpen úgy véli, hogy a Lett Köztársaság módosította érvelését ahhoz képest, amelyre a közigazgatási eljárás során hivatkozott, és hogy az említett kereseti kérelmet, ahogyan az megfogalmazásra került, mint elfogadhatatlant el kell utasítani.

32 Végül a harmadik kereseti kérelmet illetően, amellyel a Lett Köztársaság azt kéri, hogy a Bíróság kötelezze a Svéd Királyságot arra, hogy a szóban forgó befizetéseket a svéd betétbiztosítási rendszer fizesse meg a lett betétbiztosítási rendszer részére, a Svéd Királyság azt állítja, hogy e harmadik kereseti kérelem arra irányul, hogy a Bíróság a Svéd Királyságot kártérítés fizetésére kötelezze. Márpedig, mivel kötelezettségszegés megállapítása iránti kereset tárgya nem lehet ilyen kérelem, e kérelmet el kell utasítani.

33 A Lett Köztársaság először is azt válaszolja, hogy a Svéd Királyság arra alapított érve, hogy a 2014/49 irányelv csak minimális harmonizációt ír elő, nem az elfogadhatóságra, hanem az ügy érdemére vonatkozik.

34 Másodszor azt állítja, hogy az uniós jog egyetlen rendelkezése sem követeli meg, hogy a kötelezettségszegés megállapítása iránti kereset Bírósághoz történő benyújtását megelőzően ki kell meríteni a nemzeti jogorvoslati lehetőségeket.

35 Harmadszor jelzi, hogy a kötelezettségszegés megállapítása iránti kérelme a 2014/49 irányelv 10. cikkének (1) bekezdésével összefüggésben értelmezett 14. cikke (3) bekezdésének megsértésén alapul, és arra hivatkozik, hogy 2021. május 10-i panaszában azt kérte a Bizottságtól, hogy az EUMSZ 259. cikk harmadik bekezdése értelmében vett indokolással ellátott véleményt bocsásson ki a svéd betétbiztosítási rendszer azon kötelezettségét illetően, hogy a Nordea Bank lett fióktelepe által – az említett fióktelep tevékenységének átvitelét megelőző tizenkét hónapos időszak tekintetében – a lett betétbiztosítási alapba teljesített befizetések teljes összegét a 2014/49 irányelv 14. cikke (3) bekezdésének megfelelően a lett betétbiztosítási rendszerbe vigye át. Keresetlevelében tehát nem terjesztette ki és nem is változtatta meg a jogvita tárgyát.

36 Negyedszer azt állítja, hogy harmadik kereseti kérelmében nem azt kéri a Bíróságtól, hogy kártérítés fizetésére kötelezze a Svéd Királyságot, hanem hogy kötelezze a Svéd Királyságot a megállapított jogsértés megszüntetésére. A Lett Köztársaság szerint ugyanis a Svéd Királyságnak felrótt kötelezettségszegést nem csupán meg kell állapítani, hanem azt meg is kell szüntetni. Márpedig e megszüntetés a jelen ügyben csak a megtagadott befizetéseknek a lett betétbiztosítási rendszer részére történő megfizetésének formáját öltheti, ami nem minősül kártérítésnek.

A Bíróság álláspontja

37 Ami először is a jelen kereset egészének elfogadhatóságát illeti, elsősorban a Svéd Királyság arra alapított érvét illetően, hogy a 2014/49 irányelv csak minimális harmonizációt ír elő, meg kell állapítani, hogy ez az érv, amely ezen irányelv értelmezésének kérdésével kapcsolatos, a kötelezettségszegés megállapítása iránti kereset megalapozottságának körébe tartozik. A fenti érv tehát nem érinti e kereset elfogadhatóságát.

38 Másodsorban, ami azt a körülményt illeti, hogy a Lett Köztársaság egy svéd bíróság előtt nem vitatta a svéd betétbiztosítási hatóság 2017. október 3-i határozatát, elegendő megállapítani, hogy az EUMSZ 259. cikk alapján benyújtott kötelezettségszegés megállapítása iránti kereset elfogadhatóságának nem feltétele a nemzeti jogorvoslati lehetőségek kimerítése.

39 Harmadsorban, a Svéd Királyság azon érvét illetően, amely szerint a jelen kötelezettségszegés megállapítása iránti kereset elfogadhatatlan, mivel mindenekelőtt a 2014/49 irányelv 14. cikke (3) bekezdése értelmezésének tisztázására irányul, emlékeztetni kell arra, hogy az EUMSZ 259. cikkel létrehozott eljárás célja valamely tagállam uniós jogot sértő magatartásának megállapítása és megszüntetése (lásd ebben az értelemben: 2012. október 16-i Magyarország kontra Szlovákia ítélet, C-364/10, EU:C:2012:630, 67. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

40 Kétségtelen, hogy elfogadhatatlan az e rendelkezés alapján előterjesztett olyan kereset, amely jövőbeli és esetleges kötelezettségszegésekre vonatkozik, vagy pedig arra szorítkozik, hogy az uniós jog értelmezését kérje (lásd ebben az értelemben: 2012. október 16-i Magyarország kontra Szlovákia ítélet, C-364/10, EU:C:2012:630, 68. pont).

41 A Lett Köztársaság azonban keresetében nem szorítkozik arra, hogy a 2014/49 irányelv 14. cikke (3) bekezdésének értelmezését kérje. Ahogyan ugyanis arra a főtanácsnok az indítványának 40. pontjában lényegében rámutatott, a Lett Köztársaság annak megállapítását kéri a Bíróságtól, hogy a Svéd Királyság – mivel megtagadta a Nordea Bank lett fióktelepe által a svéd betétbiztosítási rendszer részére az e fióktelep tevékenységeinek áthelyezését megelőző, e rendelkezésben említett tizenkét hónapos időszak tekintetében teljesített befizetéseknek a lett betétbiztosítási rendszerbe történő átvitelét – nem teljesítette az említett rendelkezésből eredő kötelezettségeit, és a Lett Köztársaság csak e célból hivatkozik arra a Bíróság előtt, hogy a svéd betétbiztosítási rendszer tévesen értelmezte a fenti rendelkezést.

42 A Svéd Királyság által felhozott e harmadik érvet tehát, amely a kötelezettségszegés megállapítása iránti kereset teljes egészében való elfogadhatóságának vitatására irányul, el kell utasítani.

43 Ami másodszor a Lett Köztársaság által hivatkozott kereseti kérelmek és érvek elfogadhatóságát illeti, elsősorban a Svéd Királyság azon érvét illetően, amely szerint a Lett Köztársaság keresetében nem támaszkodhat a 2014/49 irányelv 10. cikkének megsértésére, emlékeztetni kell arra, hogy az EUMSZ 259. cikk alapján indított keresetet körülhatárolja az e cikkben előírt pert megelőző eljárás, és annak ugyanazokon az indokokon és jogalapokon kell alapulnia, mint amelyeket ezen eljárás során előerjesztettek, így az olyan kifogás, amelyet a Bizottsághoz benyújtott panaszban nem adtak elő, a Bíróság előtti eljárás szakaszában elfogadhatatlan (lásd analógia útján: 2012. május 10-i Bizottság kontra Hollandia ítélet, C-368/10, EU:C:2012:284, 78. pont; 2018. április 17-i Bizottság kontra Lengyelország [Białowieża-erdő] ítélet, C-441/17, EU:C:2018:255, 65. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

44 E követelmény mindazonáltal nem terjedhet odáig, hogy minden esetben teljesen azonosan kell kifejteni a Bizottsághoz benyújtott panaszban megfogalmazott kifogásokat és a keresetlevélben szereplő kérelmeket, amennyiben az eljárásnak az e panaszban meghatározott tárgyát nem terjesztik ki vagy nem változtatják meg (lásd analógia útján: 2018. április 17-i Bizottság kontra Lengyelország [Białowieża-erdő] ítélet, C-441/17, EU:C:2018:255, 66. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

45 A jelen ügyben meg kell állapítani, amint azt a főtanácsnok az indítványának 48. pontjában lényegében jelezte, hogy a Lett Köztársaság a 2014/49 irányelv 10. cikkének (1) bekezdésére a Bizottság előtt indított közigazgatási eljárás során kizárólag az ezen irányelv 14. cikke (1) bekezdésére vonatkozó értelmezésének alátámasztása érdekében, az utóbbi rendelkezés megsértésének bizonyítása céljából hivatkozott, amint az a Bizottság indokolással ellátott véleményéből kitűnik. Hasonlóképpen, a keresetlevélben a felperes az említett irányelv 10. cikkének (1) bekezdésére azon szövegösszefüggés egyik elemeként hivatkozik, amelybe a 2014/49 irányelv 14. cikkének (1) bekezdése illeszkedik, amely rendelkezés megerősíti az utóbbi rendelkezésre vonatkozó értelmezését, mely utóbbi rendelkezés megsértésének megállapítását első kereseti kérelmével kéri a Bíróságtól.

46 Következésképpen a Lett Köztársaság azzal, hogy keresetének indokolásában ezen irányelv 10. cikkének (1) bekezdésére hivatkozott annak érdekében, hogy megerősítse az említett irányelv 14. cikkének (1) bekezdésére vonatkozó értelmezését, nem terjesztette ki a jogvitának a Bizottság előtti közigazgatási eljárás során meghatározott tárgyát.

47 Másodszor, ami a Svéd Királyság azon érvét illeti, amely szerint a keresetlevélben megfogalmazott második kereseti kérelmet mint elfogadhatatlant el kell utasítani, mivel a Lett Köztársaság a keresetlevelében módosította az e kereseti kérelmet alátámasztó érvelését ahhoz képest, amit a

Bizottság előtt állított, emlékeztetni kell arra, hogy e kérelemmel a Lett Köztársaság lényegében azt állítja, hogy annak a svéd betétbiztosítási rendszer általi megtagadása, hogy a Nordea Bank lett fióktelepe által a svéd betétbiztosítási rendszer részére teljesített szóban forgó befizetéseket átvigye a lett betétbiztosítási rendszerbe, ellentétes a lojális együttműködés elvével, valamint az egyenlőség elvével, mivel hasonló jogi helyzetben a svéd betétbiztosítási rendszer az általa kapott befizetéseket a 2014/49 irányelv 14. cikke (3) bekezdésének megfelelően átvitte a finn betétbiztosítási rendszerbe.

48 Márpedig 2021. május 10-i panaszában a Lett Köztársaság azt is állította, hogy a szóban forgó hozzájárulások átvitelének megtagadásával a Svéd Királyság megsértette az EUMSZ 4. cikk (3) bekezdésében foglalt lojális együttműködés elvét és a tagállamok betétbiztosítási rendszerei közötti egyenlő bánásmód elvét.

49 Következésképpen a Svéd Királyság állításával ellentétben a Lett Köztársaság a keresetlevelében nem módosította az e kereseti kérelmet alátámasztó érvelését ahhoz képest, amit a Bizottság előtti közigazgatási eljárás során állított.

50 Harmadszor, ami a Svéd Királyság azon érvét illeti, amely szerint elfogadhatatlan az arra irányuló harmadik kereseti kérelem, hogy a Bíróság kötelezze a Svéd Királyságot kártérítés fizetésére, meg kell állapítani, hogy e kereseti kérelemmel a Lett Köztársaság lényegében azt kéri a Bíróságtól, hogy kötelezze a Svéd Királyságot arra, hogy szüntesse meg a megállapított jogsértést azzal, hogy svéd betétbiztosítási rendszer a Nordea Bank lett fióktelepe által a svéd betétbiztosítási rendszer részére a 2014/49 irányelv 14. cikkének (3) bekezdése szerinti tizenkét hónapos időszak tekintetében teljesített befizetések teljes összegét átviszi a lett betétbiztosítási rendszerbe.

51 Márpedig a Bíróság ítélkezési gyakorlatából kitűnik, hogy kötelezettségszegés megállapítása iránti keresetben kizárólag annak megállapítását kérheti a Bíróságtól – a kötelezettségszegés abbahagyása céljából –, hogy az állítólagos kötelezettségszegés fennáll. Kötelezettségszegés megállapítása iránti keresettel összefüggésben ily módon nem kérhető a Bíróságtól például az, hogy egy tagállamot egy meghatározott magatartás tanúsítására kötelezzen az uniós jognak való megfelelés céljából (lásd ebben az értelemben: 2020. április 2-i Bizottság kontra Lengyelország, Magyarország és Cseh Köztársaság [A nemzetközi védelmet kérelmezők áthelyezésére szolgáló ideiglenes mechanizmus] ítélet, C-715/17, C-718/17 és C-719/17, EU:C:2020:257, 56. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

52 Következésképpen, mivel a harmadik kereseti kérelemmel a Lett Köztársaság azt kéri, hogy a Bíróság kötelezze a Svéd Királyságot a szóban forgó befizetések részére történő megfizetésére, e kereseti kérelem túlmegy azon, ami a kötelezettségszegés megállapítása iránti kereset keretében kérhető, amint arra a főtanácsnok az indítványának 42. pontjában lényegében rámutatott, és ezért azt elfogadhatatlannak kell nyilvánítani.

53 Az előző pontban tett megállapítás nem érinti a tagállamnak az EUMSZ 260. cikk (1) bekezdéséből eredő azon kötelezettségét, hogy megtegye a Bíróság ítéletében foglaltak teljesítéséhez szükséges intézkedéseket, ha a Bíróság megállapítja, hogy az említett tagállam nem teljesítette a Szerződésekből eredő valamely kötelezettségét.

54 Végül a negyedik kereseti kérelmet illetően meg kell állapítani, hogy azzal a Lett Köztársaság azt kéri a Bíróságtól, hogy „abban az esetben, ha a 2014/49 irányelv 14. cikkének (3) bekezdése szigorúan értelmezhető, állapítsa meg annak az említett irányelv céljával való összeegyeztethetőségét, valamint azt, hogy a svéd betétbiztosítási alap köteles átvinni a lett betétbiztosítási alapba a Nordea Bank lett fióktelepe által teljesített befizetéseket”.

55 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy mivel a kereset és az abban megfogalmazott kifogások elfogadhatóságának feltételei közrendi jellegűek, a Bíróság eljárási szabályzata 150. cikkének megfelelően azokat hivatalból vizsgálhatja (lásd ebben az értelemben: 2010. április 29-i Bizottság kontra Németország ítélet, C-160/08, EU:C:2012:230, 40. pont).

56 Márpedig a negyedik kereseti kérelemben foglalt kérelem túlmegy azon, ami a jelen ítélet 51. pontjában hivatkozott ítélkezési gyakorlat értelmében kötelezettségszegés megállapítása iránti kereset keretében kérhető.

57 A negyedik kereseti kérelmet tehát szintén elfogadhatatlannak kell nyilvánítani.

Az ügy érdeméről

58 A Lett Köztársaság keresetének alátámasztására két kifogásra hivatkozik. Első kifogásával azt állítja, hogy a Svéd Királyság nem teljesítette a 2014/49 irányelv 14. cikkének (3) bekezdéséből eredő kötelezettségeit. Második kifogásával azt rója fel neki, hogy megsértette az EUSZ 4. cikk (3) bekezdésében meghatározott lojális együttműködés elvét.

Az első, a 2014/49 irányelv 14. cikke (3) bekezdésének megsértésére alapított kifogásról

– *A felek érvei*

59 A Lett Köztársaság elöljáróban pontosítja, hogy nem vitatja a 2014/49 irányelv svéd jogba való átültetését, de úgy véli, hogy a Svéd Királyság helytelenül alkalmazta az ezen irányelv 14. cikkének (3) bekezdésében foglalt követelményeket, amikor megtagadta a Nordea Bank lett fióktelepe által a svéd betétbiztosítási rendszer részére az e fióktelep tevékenységeinek áthelyezését megelőző tizenkét hónapos időszak tekintetében teljesített befizetéseknek a lett betétbiztosítási rendszerbe történő átvitelét.

60 E tekintetben a beavatkozó felek által támogatott Lett Köztársaság először is arra hivatkozik, hogy az említett rendelkezést nem kell szigorúan értelmezni, és azt úgy kell értelmezni, hogy annak a betétbiztosítási rendszernek, amelynek valamely hitelintézet új tagjává válik, meg kell kapnia e hitelintézet azon befizetéseit, amelyeket az e betétbiztosítási rendszerhez történő csatlakozást megelőző tizenkét hónapos időszakra vonatkozóan számítottak ki és teljesítettek, függetlenül attól, hogy azokat ténylegesen mikor fizették ki. A meghatározó tényező tehát az a tény, hogy a hitelintézetnek az eredeti betétbiztosítási rendszerbe teljesített befizetéseit a szóban forgó időszakra vonatkozóan számították ki és követelték, nem pedig azon időpont, amikor a követelt befizetéseket megfizették, vagy e betétbiztosítási könyvelésében nyilvántartásba vették.

61 Ezt követően – továbbra is a beavatkozó felek támogatásával – arra hivatkozik, hogy a Svéd Királyság azáltal, hogy a 2014/49 irányelv 14. cikke (3) bekezdésének szó szerinti értelmezését részesítette előnyben, és megtagadta az érintett befizetéseknek a lett betétbiztosítási rendszerbe

való átvitelét, nem biztosította e rendelkezés hatékony érvényesülését, és veszélyeztette ezen irányelv célkitűzéseinek megvalósítását, amely irányelv a (3) preambulumbekezdése szerint arra irányul, hogy elősegítse a letelepedés szabadságát és a pénzügyi szolgáltatások nyújtásának szabadságát, valamint hozzájáruljon a bankrendszer stabilitásához és a betétesek védelméhez.

62 Ezenkívül a Svéd Királyság megközelítése sérti a tagállamok közötti kölcsönös bizalmat, mivel valamely tagállam betétbiztosítási rendszere, amelyhez egy másik tagállam betétbiztosítási rendszerének tagja csatlakozni kíván, a továbbiakban nem számíthat e másik tagállam betétbiztosítási rendszere befizetéseinek átvitelére.

63 A Lett Köztársaság végül azt állítja, hogy az éves befizetések megfizetésére vonatkozó általános kötelezettség a 2014/49 irányelv 10. cikkének (1) bekezdéséből is következik, amely arra kötelezi a tagállamok betétbiztosítási rendszereit, hogy a rendelkezésükre álló pénzügyi eszközöket a tagjaiktól származó, évente legalább egyszer teljesítendő befizetésekből teremtsék elő. Márpedig, amint arra a Bizottság az indokolással ellátott véleményben rámutatott, a 2014/49 irányelv 14. cikke (3) bekezdésének és 10. cikke (1) bekezdésének a Svéd Királyság általi értelmezése sérti a fogadó tagállam betétbiztosítási rendszerének (a továbbiakban: fogadó betétbiztosítási rendszer) jogait, amelynek az ávitel időpontjától kezdve felelősséget kell vállalnia a hitelintézet biztosított betétjeiért.

64 Az Észt Köztársaság mindenekelőtt kifejti, hogy bár ezen irányelv 10. cikkének (1) bekezdéséből az következik, hogy a tagállamok hatáskörébe tartozik annak meghatározása, hogy a befizetéseket milyen gyakran és mely időpontban kell teljesíteni, egyértelmű, hogy e befizetések előírására és teljesítésére legalább évente egyszer sor kell kerülnie. Így, ha valamely tagállam nem gondoskodik arról, hogy a befizetéseket legalább évente előírják és teljesítsék, nem képes teljesíteni az említett irányelv 14. cikkének (3) bekezdéséből eredő azon kötelezettségét, hogy biztosítsa, hogy amennyiben egy hitelintézet elhagyja a betétbiztosítási rendszerét, és egy másik tagállam betétbiztosítási rendszeréhez csatlakozik, az általa az eredeti betétbiztosítási rendszerben való részvételének megszűnését megelőző tizenkét hónap során teljesített befizetéseket átvigyék a fogadó betétbiztosítási rendszerbe.

65 Márpedig a jelen ügyben a befizetéseket szabálytalanul teljesítették a svéd betétbiztosítási rendszer részére, mivel a Nordea Bank lett fióktelepe tevékenységeinek a lett betétbiztosítási rendszerbe történő átvitelét megelőző tizenkét hónapban semmilyen befizetést nem teljesítettek a részére. A Svéd Királyságnak tehát ahhoz, hogy teljesítse a 2014/49 irányelv 10. cikkének (1) bekezdéséből és 14. cikkének (3) bekezdéséből eredő kötelezettségeit, meg kellett volna állapítania, hogy e tizenkét hónapos időszak során befizetéseket teljesítettek.

66 Ezt követően az Észt Köztársaság azt állítja, hogy ezen irányelv 14. cikkének (4) bekezdésére tekintettel, amelynek értelmében, ha valamely hitelintézet ezen irányelvnek megfelelően át kíván lépni az egyik betétbiztosítási rendszerből egy másikba, legalább hat hónappal korábban jeleznie kell e szándékát, a svéd betétbiztosítási hatóságnak jóval az áthelyezés előtt rendelkeznie kellett azzal az információval, miszerint a Nordea Bank fióktelepének tevékenységét a svéd betétbiztosítási rendszerből a lett betétbiztosítási rendszerbe helyezik át. A Svéd Királyság tehát biztosíthatta volna a befizetések beszedését oly módon, hogy a 2014/49 irányelv 14. cikkének (3) bekezdéséből eredő kötelezettségnek eleget tegyen.

67 Végül az Észt Köztársaság emlékeztet arra, hogy az EBH a betétek biztosíthatóságáról, a garanciaszintről és a betétbiztosítási rendszerek közötti együttműködésről szóló, e hatóság internetes oldalán elérhető 2019. augusztus 8-i véleményében hangsúlyozta, hogy az az időpont,

amikor a hitelintézet a befizetéseinek teljesítése mellett dönt, a gyakorlatban problémákat vet fel. Az EBH ezért e véleményben javasolta a 2014/49 irányelv 14. cikke (3) bekezdésének módosítását, amely javaslatot az Észt Köztársaság támogatja az egyértelműbb jogi környezet biztosítása és a jelen ügyben felmerültekhez hasonló problémák elkerülése érdekében.

68 A Bizottság hozzáteszi, hogy a betétbiztosítási rendszerbe a 2014/49 irányelv 10. cikkének (1) bekezdése alapján a tagjai által évente teljesítendő befizetések egy bizonyos időszakra szóló betétbiztosítás ellenértékének tekinthetők. A 2014/49 irányelv 14. cikkének (3) bekezdésében előírt, arra vonatkozó kötelezettség tehát, hogy a befizetéseket a hitelintézet tevékenysége egy részének másik betétbiztosítási rendszerbe történő áthelyezése esetén át kell vinni, az ezen irányelv 10. cikkének (1) bekezdésében foglalt, a rendszer finanszírozására vonatkozó alapvető szabályon alapul. Az uniós jogalkotó szándéka ugyanis az lett volna, hogy a bankok szerkezetátalakítása esetén a pénzeszközök továbbra is rendelkezésre álljanak ahhoz, hogy azokat át lehessen vinni a fogadó betétbiztosítási rendszerbe annak érdekében, hogy ez utóbbi teljesíthesse az e rendszerből eredő kötelezettségeit.

69 Ezenfelül a Bizottság szerint a 2014/49 irányelv 14. cikkének (3) bekezdése arra irányul, hogy kompenzálja a fogadó betétbiztosítási rendszer pénzügyi kockázatának növekedését abban az esetben, ha a hitelintézet biztosított betétei egy részéhez kapcsolódó pénzügyi felelősséget az egyik betétbiztosítási rendszerről a másikra ruházzák át, például a hitelintézet szerkezetátalakítása folytán. Minden ettől eltérő értelmezés súlyos következményekkel járna a belső piac megvalósítására nézve, és sértené a betétbiztosítási rendszerbe vetett bizalmat, valamint a tagállamok illetékes hatóságai közötti együttműködést.

70 A Svéd Királyság először is azt válaszolja, hogy a 2014/49 irányelv 14. cikke (3) bekezdésének szövege világos és egyértelmű. Előírja, hogy a fogadó betétbiztosítási rendszerbe történő áthelyezést megelőző tizenkét hónapos időszak során teljesített befizetéseket át kell vinni e betétbiztosítási rendszerbe. E rendelkezés tehát az ezen időszak során teljesített befizetések teljes összegére vonatkozik, függetlenül attól, hogy azok mely időszakot érintik.

71 Másodszor, azon szövegösszefüggés, amelybe a 2014/49 irányelv 14. cikkének (3) bekezdése illeszkedik, szintén nem támasztja alá a Lett Köztársaság és a beavatkozó felek által képviselt értelmezést.

72 Az a tény, hogy ezen irányelv 10. cikkének (1) bekezdése kimondja, hogy a befizetéseket legalább évente kell teljesíteni, nem jelenti azt, hogy a teljesített befizetést úgy lehet tekinteni, mint amely egy meghatározott tizenkét hónapos időszakra vonatkozik. Az sem állapítható meg, hogy a 2014/49 irányelv 10. cikkének (1) bekezdése egy tizenkét hónapos időszakra vonatkozó konkrét fizetési időpontot ír elő.

73 Ezenfelül ezen irányelv 10. cikkének (2) bekezdése értelmében a tagállamoknak biztosítaniuk kell, hogy 2024. július 3-ig a betétbiztosítási rendszerek rendelkezésre álló pénzügyi eszközeinek értéke elérje legalább a tagok biztosított betéteinek 0,8%-ában megállapított célszintet. Így ezen irányelv széles mozgásteret biztosít a tagállamok számára a befizetések összegének meghatározása tekintetében, és ezenkívül lehetőséget biztosít arra, hogy a célszint elérését követően ne írjanak elő befizetéseket. A befizetések előírásának a célszint elérését követő megszüntetésére vonatkozó lehetőség alkalmazása ugyanis olyan eseteket eredményezhet, amelyekben nincs helye a befizetések átvitelének a tevékenység áthelyezése esetén. A 2014/49 irányelv 10. cikkének (2) bekezdése tehát – a Bizottság állításával ellentétben – nem biztosítja, hogy a pénzeszközök mindig rendelkezésre álljanak a fogadó betétbiztosítási rendszerbe történő átvitel céljából.

74 Harmadszor, általános és rendszerszintű okok szólnak a 2014/49 irányelv 14. cikke (3) bekezdésének a szövegén alapuló alkalmazása mellett. Az ilyen alkalmazás ugyanis egyértelművé teszi, hogy mely pénzeszközök vihetők át. Ezzel szemben az az értelmezés, amely szerint e rendelkezést úgy kell tekinteni, mint amely olyan befizetésekre is vonatkozik, amelyeket nem az áthelyezést megelőző tizenkét hónapos időszak során teljesítettek, bizonyos kétértelműségeket hordozna, és nehezen lenne alkalmazható.

75 Negyedszer, a Svéd Királyság jelzi, hogy az EBH-nak a jelen ítélet 67. pontjában hivatkozott, 2019. augusztus 8-i véleményéből kitűnik, hogy a betétbiztosítási rendszer tagjai befizetéseinek a 2014/49 irányelv alapján történő előírása nem veszi teljes mértékben figyelembe a különböző betétbiztosítási rendszerek között átruházható felelősséget. E véleményből az is kitűnik, hogy ezen irányelv 14. cikkének (3) bekezdése nem szabályozza kimerítően a pénzeszközök átvitelét, és hogy az EBH ebben az összefüggésben a fenti rendelkezés módosítását javasolta. Így az említett rendelkezés hiányosságai nem orvosolhatók a meglévő rendelkezések értelmezésével.

76 Ötödször, a Svéd Királyság rámutat arra, hogy – amint az a Bizottság indokolással ellátott véleményéből kitűnik – a három balti állam betétbiztosítási hatóságai és a Bizottság között 2020 októberében folytatott levélváltás során a Bizottság hangsúlyozta, hogy az említett irányelv minimális harmonizációt ír elő a hozzájárulások átvitelét illetően. A szóban forgó rendelkezést tehát kizárólag a szövege alapján lehet értelmezni.

77 Hatodszor egyrészt azzal érvel, hogy a Bizottság állításával ellentétben a 2014/49 irányelv 14. cikke (3) bekezdésének szó szerinti értelmezése nem jár súlyos következményekkel a belső piac megvalósítására nézve. Az ezen irányelv alapján átvihető befizetések ugyanis valószínűleg ritkán olyan mértékűek, hogy alapvető fontosságúnak lehessen őket tekinteni ahhoz, hogy a fogadó betétbiztosítási rendszer teljesíteni tudja kötelezettségeit. Így az a tény, hogy a svéd betétbiztosítási rendszer nem vitt át befizetéseket a lett betétbiztosítási rendszerbe, nem eredményezte az utóbbi betétbiztosítási rendszer által előírt befizetések megfelelő növekedését.

78 Másrészt az általa javasolt értelmezés nem jelent jogtalan előnyt a svéd betétbiztosítási rendszer számára. E tekintetben emlékeztet arra, hogy a Nordea Bank tevékenységeinek a svéd betétbiztosítási rendszerből a finn betétbiztosítási rendszerbe történő áthelyezése azért eredményezte befizetéseknek a svéd betétbiztosítási rendszerből a finn betétbiztosítási rendszerbe történő átvitelét, mert a svéd betétbiztosítási rendszer az ezen áthelyezést megelőző tizenkét hónapos időszakban befizetéseket kapott. Az említett irányelv 14. cikke (3) bekezdésének következetes alkalmazása – a különböző ténybeli körülményektől függően – egyszerűen eltérő eredményre vezetett.

– *A Bíróság álláspontja*

79 Első kifogásával a beavatkozó felek által támogatott Lett Köztársaság azt rója fel a Svéd Királyságnak, hogy nem teljesítette a 2014/49 irányelv 14. cikkének (3) bekezdéséből eredő kötelezettségeit, mivel e rendelkezés téves értelmezése és alkalmazása alapján megtagadta a Nordea Bank által a lett fióktelep tevékenységeinek a lett betétbiztosítási rendszerbe történő áthelyezését megelőző tizenkét hónapos időszak tekintetében a svéd betétbiztosítási rendszer részére teljesített befizetéseknek a lett betétbiztosítási rendszerbe való átvitelét.

80 A Svéd Királyság úgy véli, hogy e megtagadás nem minősül kötelezettségszegésnek, mivel a 2014/49 irányelv 14. cikkének (3) bekezdése megköveteli, hogy az átvitel tárgyát képező befizetéseket az áthelyezést megelőző tizenkét hónapos időszak során teljesítsék. Márpedig, mivel

a Nordea Bank semmilyen befizetést nem teljesített a lett fióktelepének ezen időszakban folytatott tevékenységei vonatkozásában, az e rendelkezésben foglalt feltételek e tagállam szerint nem teljesültek.

81 A Bíróság állandó ítélkezési gyakorlatának megfelelően valamely uniós jogi rendelkezés értelmezéséhez nemcsak annak szövegét, hanem szövegkörnyezetét, és annak a szabályozásnak a célkitűzéseit is figyelembe kell venni, amelynek az részét képezi (2023. szeptember 21-i G. K. és társai [Európai Ügyészség] ítélet, C-281/22, EU:C:2017:1018, 46. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

82 Ami a 2014/49 irányelv 14. cikke (3) bekezdése második albekezdésének szövegét illeti, emlékeztetni kell arra, hogy ezen albekezdés értelmében, ha egy hitelintézet tevékenységeinek egy részét áthelyezik egy másik tagállamba, és ezért ettől kezdve másik betétbiztosítási rendszerbe tartozik, akkor a hitelintézet által az áthelyezést megelőző tizenkét hónapban teljesített befizetéseket – egyes rendkívüli befizetések kivételével – az áthelyezett, biztosított betétállomány összegének arányában át kell vinni a másik betétbiztosítási rendszerbe.

83 A „teljesített befizetések” kifejezésből következik, hogy e rendelkezés azon az előfeltevésen alapul, amely szerint a befizetéseket főszabály szerint e tizenkét hónapos időszak során teljesítették, és ezért azokat át kell vinni a fogadó betétbiztosítási rendszerbe abban az esetben, ha a tevékenységeket egy másik tagállamba helyezik át. Ezt az értelmezést megerősíti az „arányában” kifejezés, amely egyértelmű kapcsolatot hoz létre a befizetések átvitele és a betétbiztosítás áthelyezése között.

84 Így e rendelkezés szövege nem teszi lehetővé annak kizárását, hogy az áthelyezést megelőző tizenkét hónapos időszakra vonatkozó, de a svéd betétbiztosítási rendszer által ezen időszakon kívül kapott befizetéseket át kell vinni a fogadó betétbiztosítási rendszerbe.

85 Azon szövegkörnyezetet illetően, amelybe a 2014/49 irányelv 14. cikkének (3) bekezdése illeszkedik, meg kell állapítani, hogy e rendelkezést ezen irányelv 10. cikke (1) bekezdésének figyelembevételével kell értelmezni, amely a betétbiztosítási rendszerek finanszírozásának szabályait határozza meg.

86 Az említett irányelv 10. cikke (1) bekezdésének második albekezdése értelmében a betétbiztosítási rendszerek a rendelkezésre álló pénzügyi eszközöket a tagjaiktól származó, évente legalább egyszer teljesítendő befizetésekből teremtik elő. Amint arra a Bizottság rámutat, e rendelkezésből az következik, hogy a tagok által a betétbiztosítási rendszer részére teljesített befizetések egy meghatározott időszak tekintetében a betétbiztosítás ellenértékének tekinthetők.

87 A betétbiztosítási rendszer rendszerével tehát összeegyeztethető lenne, ha valamely hitelintézet bizonyos tevékenységeinek egy másik tagállamba történő áthelyezése, és ennek következtében a biztosított betétekért fennálló felelősségnek e másik tagállam betétbiztosítási rendszerére való átruházása esetén a betétbiztosítás ellenértékét szintén átvigyék a fogadó betétbiztosítási rendszerbe.

88 Így a 2014/49 irányelv 14. cikke (3) bekezdésének hatékony érvényesülése megköveteli, hogy az e rendelkezésből eredő kötelezettség tiszteletben tartása érdekében a svéd betétbiztosítási hatóság átvigye a lett betétbiztosítási rendszerbe a Nordea Bank által – az utóbbi tevékenységeinek a lett betétbiztosítási rendszerbe történő áthelyezését megelőző tizenkét hónaphoz kapcsolódóan –

teljesített befizetéseket, azokat az időszakokat figyelembe véve, amelyekre a Nordea Bank befizetései vonatkoznak, nem pedig azt a pontos időpontot, amikor az említett befizetéseket e betétbiztosítási rendszer részére teljesítették.

89 Kétségtelen, hogy az említett irányelv 10. cikkének (2) bekezdése értelmében, amelyre a Svéd Királyság a beadványaiban hivatkozik, a tagállamok biztosítják, hogy 2024. július 3-ig a betétbiztosítási rendszerek rendelkezésre álló pénzügyi eszközeinek értéke elérje legalább a tagok biztosított betéteinek 0,8%-ában megállapított célszintet. Ezért a tagállamok dönthetnek úgy, hogy nem írnak elő befizetéseket, amennyiben a célszintet már elérték. Márpedig, ha valamely tagállam ilyen döntést hoz, előfordulhat, hogy e tagállam betétbiztosítási rendszere az egyik tagja tevékenységének egy másik tagállam betétbiztosítási rendszerébe történő áthelyezése esetén egyáltalán nem köteles befizetéseket átvinni a fogadó betétbiztosítási rendszerbe, mivel ő maga semmilyen hozzájárulást nem kapott.

90 Ugyanakkor a 2014/49 irányelv 10. cikke (2) bekezdésének a Svéd Királyság által képviselt értelmezése egyrészt azt feltételezi, hogy a célszintet elérték, másrészt pedig azt, hogy azon elv alóli kivételként, amely szerint a hitelintézet legalább évente egyszer befizetést teljesít azon betétbiztosítási rendszer részére, amelynek tagja, a tagállam úgy dönt, hogy nem ír elő befizetést. Az a körülmény, hogy ilyen helyzetben semmilyen befizetést nem teljesítettek ki az áthelyezést megelőző tizenkét hónapban, és azt nem lehet átvinni, logikus következménye annak a döntésnek, hogy nem követelik meg e befizetések teljesítését, és nem releváns azokban a helyzetekben, amikor éppen ellenkezőleg, a tagállam nem hozott ilyen határozatot, és az áthelyezést megelőző tizenkét hónapos időszakra vonatkozóan befizetések teljesítését követelte.

91 Ami a 2014/49 irányelv 14. cikke (3) bekezdésének célját illeti, meg kell állapítani, hogy e rendelkezés arra irányul, hogy kompenzálja a fogadó betétbiztosítási rendszert a hitelintézet biztosított betéteinek átvitelével kapcsolatos pénzügyi kockázatért. E célkitűzés megerősíti azt az értelmezést, amely szerint a Svéd Királyságnak azokat az időszakokat kellett volna figyelembe vennie, amelyekhez a Nordea Bank által teljesített befizetések kapcsolódnak, nem pedig a fizetések pontos időpontját. Ez az egyetlen olyan értelmezés ugyanis, amely biztosítja, hogy az eredeti betétbiztosítási rendszer, amely már nem viseli az eredeti betétbiztosítási rendszer tagállamától eltérő tagállamba átvitt biztosított betétekhez kapcsolódó kockázatot, a jelen esethez hasonlóan ne tartson meg olyan teljesített befizetéseket, amelyek az átruházást megelőző tizenkét hónapos időszakra vonatkoznak, kizárólag azzal az indokkal, hogy azokat ezen időszakot követően fizették meg e betétbiztosítási rendszer részére.

92 Ezenkívül emlékeztetni kell arra, hogy ezen irányelv általánosabb értelemben – amint az a (3) preambulumbekezdéséből kitűnik – egyrészt arra irányul, hogy védje a betéteseket abban az esetben, ha a betétbiztosítási rendszerhez tartozó hitelintézetnél elhelyezett betéteket befagyasztják, másrészt pedig a bankrendszer stabilitásának a biztosítására azon jelenség elkerülésével, hogy a bankbetéteket nemcsak a nehézségekkel küzdő hitelintézetektől, hanem a jól működő hitelintézetektől is tömegesen elvonják azt követően, hogy a betétesek bizalma e rendszer épségét illetően megrendült (lásd analógia útján: 2021. március 25-i Balgarska Narodna Banka ítélet, C-501/18, EU:C:2021:249, 51. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

93 Márpedig kizárólag az az értelmezés járul hozzá e kettős cél megvalósításához, amely szerint valamely hitelintézet tevékenységének egy másik tagállamba való áthelyezése esetén az eredeti betétbiztosítási rendszernek, amely már nem viseli az átvitt biztosított betétekhez kapcsolódó kockázatot, át kell vinnie a fogadó betétbiztosítási rendszerbe az e hitelintézet által a részére fizetett és az ezen átruházást megelőző tizenkét hónapos időszakra vonatkozó valamennyi

befizetést, mivel lehetővé teszi a fogadó betétbiztosítási rendszer számára, hogy ellentételezésben részesüljön az átvitt biztosított betétekhez kapcsolódó kockázatért, ami hozzájárul a pénzügyi stabilitásához és az e betétbiztosítási rendszerhez tartozó hitelintézetek betéteseinek védelméhez.

94 Ezt az értelmezést végül megerősíti a 2014/49 irányelv (37) preambulumbekezdése, amely az azonos pénzügyi helyzetben lévő valamennyi intézmény közötti szolidaritásra hivatkozik. Egy új hitelintézet valamely betétbiztosítási rendszerhez való csatlakozása ugyanis automatikusan növeli a biztosított betétek teljes összegét, és az e betétbiztosítási rendszerbe való befizetésre irányuló felhívást eredményezhet. Ezen új intézmény csatlakozását tehát az eredeti betétbiztosítási rendszer részére teljesített, az átruházást megelőző tizenkét hónapos időszakra vonatkozó hozzájárulások átvitelének kell kísérnie ahhoz, hogy hozzájáruljon a fogadó betétbiztosítási rendszeren belüli szolidaritáshoz.

95 A fenti megfontolásokból következik, hogy az első kifogásnak helyt kell adni, és meg kell állapítani, hogy a Svéd Királyság – mivel megtagadta a Nordea Bank lett fióktelepe által az e fióktelep tevékenységeinek áthelyezését megelőző tizenkét hónapos időszak tekintetében a svéd betétbiztosítási rendszer részére teljesített befizetéseknek a lett betétbiztosítási rendszerbe történő átvitelét – nem teljesítette a 2014/49 irányelv 14. cikkének (3) bekezdéséből eredő kötelezettségeit.

A második, az EUSZ 4. cikk (3) bekezdésének és az egyenlő bánásmód elvének megsértésére alapított kifogásról

– *A felek érvei*

96 A Litván Köztársaság által támogatott Lett Köztársaság arra hivatkozik, hogy az, hogy az a körülmény, hogy a svéd betétbiztosítási rendszer megtagadta a Nordea Bank lett fióktelepe által a 2014/49 irányelv 14. cikkének (3) bekezdésében említett időszakra vonatkozóan teljesített befizetéseknek a lett betétbiztosítási rendszerbe való átvitelét, ellentétes a lojális együttműködés elvével, valamint az egyenlő bánásmód elvével, mivel a svéd betétbiztosítási rendszer hasonló jogi helyzetben a Nordea Banktól kapott befizetéseket a 2014/49 irányelv 14. cikkének (3) bekezdése alapján a Nordea Bank székhelyének Finnországba való áthelyezését követően a finn betétbiztosítási rendszerbe utalta át.

97 A Svéd Királyság azt válaszolja, hogy mivel a Nordea Bank székhelyének Finnországba történő áthelyezése 2018. október 1-jén történt, és a svéd betétbiztosítási rendszer részére 2017. október 13-án és 2018. szeptember 28-án teljesítettek befizetéseket, az utóbbiakat az áthelyezést megelőző tizenkét hónapban, azaz a 2017. október 1. és 2018. szeptember 30. közötti időszakban teljesítették. Így a svéd betétbiztosítási rendszer ebben az esetben is a 2014/49 irányelv 14. cikkének (3) bekezdését alkalmazta annak szövegének megfelelően, e rendelkezésnek a svéd betétbiztosítási hatóság 2017. október 3-i határozatában való alkalmazásával összhangban. A megállapított eredménykülönbség tehát kizárólag a kifizetések teljesítésének időpontjából ered. A Svéd Királyság tehát vitatja a Lett Köztársaság azon állítását, amely szerint tisztességtelenül járt el, holott e rendelkezést egységesen alkalmazta.

– *A Bíróság álláspontja*

98 Emlékeztetni kell arra, hogy az ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy a lojális együttműködésre vonatkozó, az EUSZ 4. cikk (3) bekezdéséből eredő általános kötelezettség megsértése csak annyiban állapítható meg, amennyiben a konkrét kötelezettségek tagállamnak felrótt megsértését megvalósító magatartásoktól eltérő magatartásokra vonatkozik (2022. július 14-i Bizottság kontra Dánia [OEM Feta] ítélet, C-159/20, EU:C:2022:561, 75. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

99 Márpedig, amint arra a főtanácsnok az indítványának 80. pontjában lényegében rámutatott, a Lett Köztársaságnak a jelen ítélet 96. pontjában összefoglalt érveléséből kitűnik, hogy az EUSZ 4. cikk (3) bekezdésének megsértésére alapított második kifogásával ez az érvelés arra vonatkozik, hogy a svéd betétbiztosítási rendszer megtagadta, hogy a Nordea Bank lett fióktelepe által a 2014/49 irányelv 14. cikkének (3) bekezdésében említett időszak tekintetében teljesített befizetéseket átvigye a lett betétbiztosítási rendszerbe, azaz arra a magatartásra, mint amely az utóbbi rendelkezésben foglalt különös kötelezettség megsértését jelenti.

100 Következésképpen nem lehet megállapítani az EUSZ 4. cikk (3) bekezdésében előírt általános kötelezettség olyan megszegését, amely eltér a 2014/49 irányelv 14. cikkének (3) bekezdése alapján a Svéd Királyságra háruló konkrétabb kötelezettség megsértésétől.

101 A Lett Köztársaságnak az egyenlő bánásmód elvének megsértésére alapított érve arra is vonatkozik, hogy a svéd betétbiztosítási rendszer megtagadta a szóban forgó befizetéseknek a lett betétbiztosítási rendszerbe való átvitelét, így ezen elv külön megsértése sem állapítható meg, amint arra a főtanácsnok az indítványának 81. pontjában lényegében rámutatott.

102 A fentiekből az következik, hogy a második kifogást el kell utasítani.

103 A fenti megfontolások összességére tekintettel meg kell állapítani, hogy a Svéd Királyság – mivel megtagadta, hogy a Nordea Bank lett fióktelepe által az említett fióktelep tevékenységének a lett betétbiztosítási rendszerbe történő áthelyezését megelőző tizenkét hónapos időszak tekintetében a svéd betétbiztosítási rendszer részére teljesített befizetéseket átvigye a lett betétbiztosítási rendszerbe – nem teljesítette a 2014/49 irányelv 14. cikkének (3) bekezdéséből eredő kötelezettségeit.

A költségekről

104 Az eljárási szabályzat 138. cikkének (1) bekezdése alapján a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Ezen eljárási szabályzat 138. cikkének (3) bekezdése alapján részleges pernyertesség esetén mindegyik fél maga viseli saját költségeit, kivéve ha a Bíróság az ügy körülményei alapján indokoltnak tartja, hogy az egyik fél a saját költségein kívül az ellenérdekű fél költségeinek egy részét is viselje.

105 A jelen ügyben mind a Lett Köztársaság, mind a Svéd Királyság kérte, hogy a Bíróság a másik felet kötelezze a költségek viselésére. Egyébiránt a Svéd Királyság a Lett Köztársaság által hivatkozott első kifogás tekintetében, ez utóbbi pedig a második kifogása tekintetében pervesztes lett.

106 Következésképpen úgy kell határozni, hogy a Lett Köztársaság és a Svéd Királyság maguk viselik saját költségeiket.

107 Ugyanezen eljárási szabályzat 140. cikkének (1) bekezdése alapján, miszerint az eljárásba beavatkozó tagállamok és intézmények maguk viselik saját költségeiket, az Észt Köztársaság, a Litván Köztársaság és a Bizottság maguk viselik saját költségeiket.

A fenti indokok alapján a Bíróság (első tanács) a következőképpen határozott:

1) A Svéd Királyság – mivel megtagadta, hogy a Nordea Bank AB lett fióktelepe által az említett fióktelep tevékenységének a lett betétbiztosítási rendszerbe történő áthelyezését megelőző tizenkét hónapos időszak tekintetében a svéd betétbiztosítási rendszer részére teljesített befizetéseket átvigye a lett betétbiztosítási rendszerbe – nem teljesítette a betétbiztosítási rendszerekről szóló, 2014. április 16-i 2014/49/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv 14. cikkének (3) bekezdéséből eredő kötelezettségeit.

2) A Bíróság a keresetet az ezt meghaladó részében elutasítja.

3) A Lett Köztársaság, a Svéd Királyság, az Észt Köztársaság, a Litván Köztársaság és az Európai Bizottság maga viseli saját költségeit.

Aláírások